

Langt bortom rømd som blånar

Langt bortom rømd som blånar, lengre enn soler går.
Høgre enn stjerner strålar, den barnlege bøna når!
Ånda frå skuggestrender lyfter sitt vengepar,
bankar på himmelporten og søkjer sin heim , sin Far.

Verdlaust vert alt i verda, maktlaus kvar jordisk ven,
sjela finn ro og feste åleine i himmelen.
Såraste sorg skal stilna, mørker til morgon snu,
berre du trutt vil vandra på bøna si himmelbru.

Veikaste barn som vender hjarta til Herren sterk,
maktar langt meir enn kjemper som lit på sitt eige verk.
Måtte me alltid minnast kvar me i verda går,
at til Guds eige hjarta den barnelege bøna når.

Tekst: Augusta Lönorg 1895 - Norsk tekst: Nils Lavik 1939.

Melodi: Julius Dahlöf 1906